

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselőlet Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

IX. évfolyam, 50. szám

2020. július 06

Kacsintgatós világ

A szegény ember sérelmet szenvedett módos szomszédjától, ám tudta, érezte, hogy igaza van, és a bíró elé vitte a dolgot. Az kitűzte a tárgyalást, és a szegény ember adott neki kosárba zárva egy nagytaréjú kakast, mert akkoriban a pereskedők tartották el az igazság embereit. A tárgyaláson a bíró meghallgatta őket, majd döntött – a módos szomszéd javára. Nagyon elkeseredett a szegény ember, ráadásul a bíró alig észrevehetően, de még kacsintott is a győztes felé. A tárgyalás után szerencsétlenségétől nekibátorodván meg is kérdezte: Bíró uram! Láthatta, nekem van igazam, miért nem kaphattam elégtételt? Láttam én, láttam – így a bíró – csak tudod,

Pista, István ökre felrúgta a kaskadát, és kirepült a kakas...

Mit mondhatnánk, az a bíró korántsem volt független, hisz a megélhetése múltott azon, hogy mit kap a pereskedőktől. Ha nem árulja el cinkos kacsintása, még csak el sem marasztalhatnánk úgy igazán. Sok évszázadon át így működött az igazságszolgáltatás, és a mindenkori hatalomnak sem volt szava ehhez, amíg nem veszélyeztették köreit a bírói döntések. Márpedig nem, hiszen ritka volt, hogy ne a gazdag, vagy legalábbis a nagyobb ember győzzön egy perben.

Amikor elérkezett az idő, hogy a bíróságokat a hatalom fizesse, már érdekesebbé vált a helyzet. Ám mindenre van megoldás, még a függetlenségre is: a hatalom megpróbálta saját képére formálni az igazságszolgáltatást (is). Ha másképp nem ment, akkor a törvények olyan alakításával, hogy a bíró kénytelen-kelletlen, de az igazságosság mellőzésével ítélkezett. Így aztán sajna, még a legderekabb bíró sem igazságot, csupán jogot szolgáltatott. És, persze, korántsem ugyanazt Pistának, mint Istvánnak.

Sok idő kellett ahhoz, hogy a legritkább esetben legyen szükség kakasra, netán ökörré, de bizony sosem volt mindegy, hogy Pista öcsémnek szólítanak a megfelelő helyeken, vagy Istvánnak. Netán uramként, vagy bátyámként. Esetleg az uram-bátyám is kijárt. Utóbbi egykoron megtisztelő üdvözlés volt, később az egymás kezét mosók szavajárása lett, ami a két nagy háború között teljesedett ki. A szocializmus évtizedeiben majd minden más lett, ám az uram-bátyám világ, szintén másképp, de megmaradt. Igaz, jócskán átalakult, és a jaj, kedves kántor uram, jegyző uram, alispán uram helyett a kedves titkár elvtársam, elnök elvtársam volt soron.

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Mindamellett kár volna erre szót vesztegetni, ha úgy kellett köszönten, hát úgy kellett. Ami érdekessége, hogy a magázásra utaló címek, rangok mellé sok esetben dukált a tegeződésre utaló megszólítás. A kérék, igazgató úr, légy szíves elnök úr ma sem ismeretlen, használói gyakran nem is sejtik, hogy ez a tipikus magyar sajátosság egy panamázásra épülő világot idéz. Azt, hogy tegezve magázó – uram-bátyámozó – ismerősünk miképpen részese a letűnt időknek, nehéz megállapítani, de talán egy cinkos kacsintás manapság is képes elárulni a valóságot.

Persze, csak óvatosan az elhamarkodott ítékezéssel, a kacsintás sokszor jóindulatú, sőt kedves biztatás, jelzés szokott lenni. Ám, ha kiderül, hogy mégsem mi vagyunk a cinkostársak, akkor bizony a két szomszéd tanmeséjének középebe csöppentünk, és elgondolkodhatunk az ökör sorsán is. Mert jöhet majd egy bika, hogy megszabadítsa Pistává lett gazdájától, de addigra a kakas már bejárhatta a fél világot.

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

HUMORSAROK

PECH

A rendőr megállítja az öreg székelyt a szekérével, amin egy legalább egy hektós hordó van.

– Mi van a hordóban, öregapám?

– Almalé – feleli az öreg.

A rendőr meg úgy gondolja, biztosan valami jóféle bor, ezért úgy dönt, hogy megkóstolja, de undorral hőköl hátra: De hiszen ez lóhúgy!

– Mondtam – feleli az öreg, és a rácsap a lóra: Na, gyí Alma...

MÉG NAGYOBB PECH

Az öregember kifogja a tóból az aranyhalat, és hangzik a kérés, ha visszaengedi, a hal három kívánságát teljesíti. Az öreg belemegy, visszadobja a halat, és mondja a kívánságait:

– Legyek fiatal újra! Legyen gyönyörű, fiatal feleségem! És...én legyek a trónörökös!

Az öreg pecás hazamegy, és lefekszik aludni. Amikor felébred, látja a tükörben, hogy délceg fiatal lett. És nagyon örül, amikor megpillantja gyönyörű és fiatal feleségét. Aki épp kapkodva pakol egy bőröndbe, és így szól hozzá:

– Ne lustálkodj már, Ferdinánd! Hamarosan indul a vonatunk Szarajevóba...

Balogh Attila